స్వీట్ నాన్సెన్స్

ఆఫీసు నుంచి వచ్చి. అరగంట దాటింది... అయినా బుజ్జిగాడు కనిపించలేదు...

బుజ్జిగాడికి నా దగ్గర చనువెక్కువ... ఇద్దరు ఆడపిల్లల తర్వాత పుట్టాడేమో - వాడంటే నాకూ శ్యామలకూ కూడా పిచ్చిప్రేమ! నేను ఆఫీసుకు వెళ్ళేముందు నాకు 'టాటా' చెప్తాడు... మళ్ళీ ఆఫీసునుంచి నేను తిరిగి రాగానే - నా దగ్గర చేరి - వచ్చీరాని మాటలతో - వాళ్ళమ్మ గురించీ, అక్కయ్యల గురించీ కంప్లైంటు చేస్తాడు..

అలా ఫిర్యాదులు వాడినోట చెప్పించుకోవటం వాళ్ళకీ - వినటం నాకూ మహాసరదా!

ఆ రోజున నేనింటికి వచ్చి అరగంటదాటినా బుజ్జిగాడు కనిపించక పోయేసరికి మరి వుండలేక - అడిగేశాను శ్యామల్ని...

"అలకపాన్పెక్కాడు!" - చెప్పింది శ్యామల...

"అదేమిటోయ్? - పెళ్ళి రోజున నేనెక్కాను... పెళ్ళయ్యాక నువ్ ఎక్కుతున్నావ్! ఇప్పుడు వీడు మొదలు పెట్టాడేమిటీ? - "

"ఏం చేస్తాం?....మనిద్దరికీ పుట్టినవాడుకదా మరి! అందుకే వచ్చింది మాయదారి పోలిక-" నవ్వేసింది శ్యామల....

"ఇంతకీ వాడి అలకకి కారణం ఏమిటో?-" అడిగాను ఆ తర్వాత - శ్యామల అందించిన కాఫీ కప్పు అందుకుంటూ.

"ఇందాకా వీధిలో ఎవరో కుర్రాడు మూడు చక్రాల సైకిలు తొక్కుతూంటే చూశాడు... తనకీ అలాంటిది కావాలని పేచీ! చిరాకెత్తి రెండు అంటించాను" -

శ్యామల మాటలు నన్ను కలవర పరిచాయి - ఒక్కసారిగా నా జ్ఞాపకాలు గతంలోకి చొచ్చుకుపోయాయి...

ఆ గతంలో.... అంటే ముప్పయ్యేళ్ళ క్రితం...

ఆరేళ్ళో ఏడేళ్ళో నా కప్పుడు!...

అయినా నాకు బాగా జ్ఞాపకముంది....

మా పక్కింట్లో వుండే పద్మనాభానికి వాళ్ళ నాన్నగారు మూడు చక్రాల సైకిలు కొని తెచ్చారు! పద్మనాభం వాళ్ళ నాన్నగారు తాలుకాఫీసులో పనిచేసేవారు...

అలాంటి సైకిలు నాకూ కావాలని – ఆ రాత్రి భోజనాల దగ్గర ప్రపోజల్ పెట్టాను... అమ్మ 'సెకండ్' చేసింది... కానీ నాన్న నా ప్రపోజల్ని కొట్టిపారేశాడు నిర్దాక్షిణ్యంగా.... పుస్తకాలు ముఖ్యమన్నాడు. చదువు ముఖ్యమన్నాడు. జీవితానికి పరమార్థం మూడుచక్రాల సైకిలు తొక్కటం కాదన్నాడు... ఆపైన అప్పట్లో రాబోయే ఏదో పండక్కి బట్టలు కుట్టించుకోవటం ముఖ్య మన్నాడు... అన్నింటినీ మించి తాను చెప్పినట్టు విని పడివుండటం మరింత ముఖ్యమన్నాడు...

కానీ ఆ మాటలేవీ నాకు రుచించ లేదు... కోపం వచ్చి, కంచంలోనే – తింటున్న అన్నాన్ని అలాగే వదిలేసి – చెయ్యి కడిగేసుకున్నాను... అన్నం తింటున్న చేత్తోనే – నా చెంప చెళ్ళు మనిపించాడు నాన్న...

"మానేస్తే మానెయ్! ఎవరికీ ఉద్ధరింపు?" – అన్నాడు... అమ్మ మాత్రం బాధపడింది... బ్రతిమాలింది....

'కావాలంటే పద్మనాభాన్ని అడిగి ఓ సారి తొక్కుకుందువు గానిలే? నేను చెప్తాను...." అంటూ ఓదార్చింది...

కానీ నా కంటూ ఓ సైకిలు లేకపోయిన తర్వాత – ఎవర్నో అడిగి తొక్కుకుంటే అందులో ఎలాంటి థ్రిల్లూ వుండదని అనిపించింది... దానికి సాయం అభిమానం కూడా అడ్డు వచ్చింది.

"ఆఫ్ట్రాల్! ఇలాంటి చిన్న కోరిక తీర్చలేనప్పుడు అసలు పిల్లల్నెందుకు కనాలీ" – అనుకున్నాను...

అంతే....!

మూడు చక్రాల సైకిలు ఎక్కాలని ఉబలాటపడిపోయిన నేను, ఆ కోరికను బలవంతంగానే అణచుకున్నాను అప్పట్లో...

తర్వాత కొంతకాలానికే – వేసవి శలవుల్లో ఓసారి మా అమ్మమ్మగారి వూరెళ్ళినప్పుడు పెద్ద సైకిలే నేర్చుకున్నాను మా మావయ్య దగ్గర... ఇప్పుడయితే స్కూటరు కూడా కొనుక్కున్నాను. అదంతా వేరేవిషయం!!

ఇంతకీ చెప్పొచ్చేదేమిటంటే – సరిగ్గా నా చిన్నతనంలో నాకు కోరిక కలిగినట్లే – ఇప్పుడు బుజ్జిగాడికీ కలిగింది...!

అప్పట్లో ఎలాంటి పరిస్థితులు అడ్డువచ్చాయో నాకు తెలియదు కానీ – నాన్న నాకు సైకిలుకొని పెట్టలేక పోయాడు...

కాని ఇప్పుడు బుజ్జిగాడికి కొనివ్వగల స్తోమత నాకుంది...

"ఇలాంటి చిన్నకోరిక తీర్చలేనప్పుడు నన్నెందుకు కనాలసలు?" - అని రేపెప్పుడో వాడి చిన్న మనసు చిన్నబుచ్చుకోకూడదు....

ఆ ఆలోచన రాగానే - అప్పటికప్పుడు జేబులో డబ్బు వేసుకుని బజారుకి బయల్దేరాను. మరో గంటకల్లా మూడు చక్రాల సైకిలుతో ఇంటికి తిరిగి వచ్చాను...

అప్పటికే శ్యామల బుజ్జిగాడికి చెప్పింది కాబోలు, వాడు గుమ్మంలో కూర్చుని ఎదురు చూస్తున్నాడు... సైకిల్ని చూడగానే వాడికళ్లల్లో కోటి దీపాల వెలుతురు మెరిసింది...

శ్యామల గబగబావచ్చి హేండిల్ బార్ మీదా, సీటు మీదా పసుపు బొట్లు పెట్టింది.

బుజ్జిగాణ్ణి సైకిలు మీద కూర్చోబెట్టి ఎలా తొక్కాలో చెప్పాను... వాడు ఏనుగెక్కినంత సంబర పడ్డాడు... 'ట్రింగ్ ట్రింగ్' మని బెల్ మోగిస్తూ - హాలులో వాడు హుషారుగా సైకిలు తొక్కుతూంటే శ్యామల కూడా ఎంతో ముచ్చట పడింది....

సైకిలు చాలా అందంగా వుంది... హేండిల్ బార్ వెండిలా మెరిసిపోతోంది... బుచ్చి బుచ్చి పెడల్సు.... నీలంరంగు సీటు... అసీటు వెనుక మఖమల్ కుచ్చులు వేలాడుతున్నాయి...

ముప్పయ్యేళ్ళ క్రితం మరుగున పడిపోయిన నాలోని కోరిక మళ్ళీ ఒక్కసారిగా ఆ సైకిల్ని చూడగానే - పురులు విప్పుకుంది...

'ఒకసారి ఇప్పుడు ఆ సైకిలు ఎక్కి తొక్కితే ఎలా వుంటుంది?...

'ట్రింగ్ ట్రింగ్' మని బెల్ మ్రోగిస్తూ - బుజ్జిగాడు తొక్కుతున్నట్లే - ఆ హాల్లో నేను కూడా సైకిలు తొక్కితే బాగుండును!...

అలాంటి కోరిక కలిగినందుకు నాలోనాకే చచ్చేటంత సిగ్గేసింది... ఇంత వయసొచ్చాక ఇప్పుడు సైకిలెక్కి అలా తొక్కితే పిల్లలు నవ్వుతారు... శ్యామల ఆక్షేపిస్తుంది... వాళ్ళందరి ముందూ నేను సిగ్గుపడవలసి వస్తుంది...

చిన్నప్పుడైతే నాన్న కొనలేక పోవటం వల్ల ఆ కోరిక తీర్చుకోలేక పోయాను... ఇప్పుడు బుజ్జిగాడికోసం ఎలాగూ కొన్నానుకనుక ఒక్కసారి మనసు తీర్చుకుంటే ఏంపోతుంది?... మనసు తీర్చుకోవటం కంటే మంచి అనుభూతి జీవితంలో మరేముంటుంది?...

కానీ శ్యామలా, పిల్లలూ చూశారంటే నవ్వుతారు... అందుకే ఎప్పుడో ఒకప్పుడు ఎవరూ చూడకుండా తొక్కాలి - తప్పదు!...

గోడ దగ్గరున్న సైకిల్ని చూస్తూ, అలా ఆలోచిస్తూ పడుకున్న నాకు ఆరాత్రి చాలా సేపు నిద్ర పట్టలేదు...

ఆ మర్నాడు సాయంత్రం - మామూలుగా నేను ఆఫీసు నుంచి తిరిగి వచ్చేసరికి బుజ్జిగాడు యమాస్పీడులో సైకిలు తొక్కుతూ కనిపించాడు...

"ప్రొద్దుట్నించీ తొక్కినవాడు తొక్కుతున్నట్టే వున్నాడు - మధ్యాన్నం అన్నం నిద్రా కూడా మానేశాడు వెధవ" - కంప్లైంటు చేసింది శ్యామల...

'నా కోరిక తీర్చుకునే అవకాశం దొరికేసరికి ఆ సైకిల్ని కాస్తా ఏపార్టుకి ఆపార్టు పీకి పాకాన పెట్టడు కదా' అని క్షణం సేపు భయపడ్డాను....

"ఎలాగో అలా తొందర్లోనే మనసు తీర్చుకోవాలి!... ఆ సైకిలు పాడయిపోకుండా ఒక్కసారి ఎక్కి ట్రింగ్ ట్రింగ్ అని బెల్ కొట్టుకుంటూ - హాల్లో కనీసం మూడు రౌండ్లయినా కొట్టకపోతే రాత్రిళ్ళు నిద్రపట్టేలాలేదు!".... ఆ రాత్రి గట్టిగా తీర్మానించుకున్నాను...

మర్నాడు ఆదివారం....

"ఏమోయ్! చాలా రోజుల్నుంచీ మలకపేట, మీచెల్లెలిగారింటికి వెడతానంటున్నావ్... ఇవాళ వెళ్ళిరాకూడదూ?" - మధ్యాన్నం భోజనం చేస్తూ అన్నాను.

"మీరు కూడా రండీ వెడదాం!... చాలా రోజులయింది మా లలిత మిమ్మల్నిచూసి" - అంది శ్యామల...

ఎలాగో అలా శ్యామల్నీ బుజ్జిగాణ్ణీ మలకపేట పంపించేస్తే నేను సైకిలు తొక్కుకోవచ్చునని నా ప్లాను!... ఇకనేనూ బయల్దేరితే కథేముంది?... అందుకే చిన్న 'ఫిటింగ్' పెట్టేశాను.

"నాకూ రావాలనే వుందోయ్!... కానీ మా ఆఫీసులో పనిచేసే అప్పారావ్ వస్తానన్నాడు... లేకపోతే వచ్చేద్దును!... అందులోనూ నిన్న రాత్రి కలకూడా వచ్చింది" అన్నాను.

"కలా?... ఏమని వచ్చింది?" ఆసక్తిగా అడిగింది.

"పాపం! లలిత బాత్‌రూంలో కాలుజారి పడిందట!... మంచం దిగలేక పోతోందిట!... వాళ్లాయనే వండి వార్చి పెడుతున్నాడట" -

శ్యామలకి కలలమీద అపారమైన నమ్మకం వుంది!... కారణం లేకుండా కలరాదని నమ్మే ఖచ్చితమైన మనిషి...

"అయితే మేం ఓసారి వెళ్లి చూసొస్తాం!... మళ్ళీ అయిదయ్యేసరికి వచ్చేస్తాం!... ఇల్లు మాత్రం జాగ్రత్తగా చూస్తూండండి!" - వంటింట్లో పనిముగించుకుని వచ్చాక శ్యామల అంది...

"ఆ విషయం నాకు తెలియదా? ఈ హాల్లో పత్రిక చదువుకుంటూ కూర్చుంటాను!.. ఖచ్చితంగా అయిదయ్యేసరికి వచ్చేయాలి!... అసలు నాకు తోచదుకూడాను!... సమయానికి అప్పారావ్‌గాడు కూడా ఇప్పుడే రావాలా?... వాడు వస్తాననకపోతే - నేనూ మీతో మలకపేట

వచ్చే వాడిని హాయిగా" – అంతకు ముందు వేసిన అబద్ధపు పునాది మీద గోడ కట్టినట్టు చెప్పాను...

అంతలోనే – మంచంమీద కూర్చున్న బుజ్జిగాడు క్రిందకు జంప్ చేసి –

"అమ్మా! నేను మలకపేటరాను!... సైకిలు తొక్కుకుంటానులే" – అన్నాడు పెద్ద హీరోలా ఫోజుపెట్టి....

"ఔనండీ!.... బుజ్జిగాడు వచ్చాడంటే మమ్మల్ని ప్రశాంతంగా మాట్లాడుకోనివ్వడు! మీరుంటారుగా ఇంట్లోనే!... బుజ్జిగాడ్ని కూడా వుంచుకోండి" – అంది అతి మామూలు ధోరణిలో శ్యామల....

నా గుండెలు గుభేలుమన్నాయి... అయినా తనకు ఎలాంటి భావాన్నీ చూపించకుండా అన్నాను–

"వద్దు శ్యామలా నామాటవిను!... ఆ అప్పారావ్‌గాడు క్షణం విరామం లేకుండా గుప్పుగుప్పుమని సిగరెట్లు కాలుస్తాడు... మన బుజ్జిగాడు అది చూసాడంటే రేపటి నుంచీ వాడూ మొదలెడతాడు... ఇలాంటి వయసులోనే పిల్లల్ని కట్టుదిట్టంగా పెంచాలి శ్యామలా!"

ఒకొక్కసారి నిజంకంటే అబద్ధమే గట్టిగా వుంటుంది.... అందుకే శ్యామల మళ్ళీ బదులు చెప్పలేదు... మరో అరగంటకల్లా తయారై బుజ్జిని తీసుకొని – శ్యామల మలకపేట వెళ్ళిపోయింది....

హాయిగా ఊపిరి పీల్చుకున్నాను... ఓసారి గోడగడియారం వైపు చూశాను... రెండున్నరయింది... అయిదయ్యేదాకా వాళ్ళు తిరిగిరారు... ఈలోగా కనీసం గంట సేపయినా మనసు తీరేలా ట్రింగ్ ట్రింగ్ మని బెల్ మోగించుకుంటూ మూడు చక్రాల సైకిలు మీద హాయిగా రౌండ్లు కొట్టచ్చు...

శ్యామలా బుజ్జిగాడూ సందు మలుపు తిరగ్గానే – మెత్తటిగుడ్డ తీసుకొచ్చి ఓసారి సైకిలంతా శుభ్రంగా తుడిచేశాను... మెత్తగా నడవటం కోసం 'హబ్స్' లో కొబ్బరినూనె కూడా వేశాను.

ఇక ఎక్కడమే తరువాయి... అదే క్షణంలో తలుపు చప్పుడయింది... ఉసూరుమంటూ వెళ్లి తలుపు తీసేసరికి – పక్కింట్లో వుండే చిదంబరం చిద్విలాసంగా నవ్వుతూ సాక్షాత్కరించాడు గుమ్మంలో...

"హలో" తెచ్చిపెట్టుకున్న నవ్వుతో పలకరించి లోపలకు ఆహ్వానించాను.

"ఇంట్లోనే వున్నారా? ఉంటారో లేదో అనుకుంటూ వచ్చాను. మీ వాళ్లు కనిపించరేం?" – కుర్చీలో కూర్చుంటూ అడిగాడు...

'కొంపదీసి అయిదయ్యే దాకా ఇక్కడే తిష్ట వెయ్యడుకదా?' అని మనసులో అనుకున్నా పైకి మాత్రం –

"మలకపేట వెళ్ళారండీ" – అన్నాను.

"ఇంట్లో ఏమి తోచక ఇలా వచ్చాను... ఏదైనా మంచి నవల వుంటే ఇస్తారేమో చదువుదామనీ –" టీపాయ్ మీదనున్న పుస్తకాలు తిరిగేస్తూ అన్నాడు చిదంబరం.

షెల్ఫులో వున్న ఓ అరడజను పుస్తకాల్ని ఆయన ముందు వేసి –

"చూడండి! ఇవే వున్నాయ్. మీకు కావలసింది తీసుకోండి.... మళ్ళీ రేపు తిరిగి ఇచ్చేయాలి సుమా.... ఇవన్నీ లైబ్రరీనుంచి తెప్పించుకుంది మా శ్యామల" – అన్నాను.

కాని ఆయన నా మాటలు వింటున్నట్టూ, ఆ పుస్తకాలు చూస్తున్నట్టూ అనిపించలేదు....

"ఏమిటీ? మీ అబ్బాయికి సైకిలు కొన్నారేమిటీ?... చాలా బాగుంది..." ఆ సైకిలు వైపు కళ్ళింత చేసుకుని చూస్తూ అన్నాడు.

"అవునండీ!"

"ఎంతకు కొన్నారేమిటి?" –

చెప్పాను.

"అబ్బా... ధర చాలా పెరిగిపోయిందడీ!... మా చిన్నతనంలో పాతిక రూపాయలుండేది... ఆ రోజుల్లోనే, ఇలాంటి సైకిలు కొనాలంటే కటకటలాడి పోయేవారు మన పెద్దాళ్ళు... ఇప్పుడిహ ఏం కొనగలం చెప్పండి?... ధర వింటేనే 'బీపీ' రైజయిపోతుంది నాలాంటి వాడికి" – సైకిలువైపే ఆపేక్షగా చూస్తూ అన్నాడు చిదంబరం...

నేను మాట్లాడలేదు... ఏమన్నా అనుకుంటాడేమోనని ఓ చిరునవ్వు మాత్రం విసిరాను...

"మీరేమీ అనుకోపోతే ఒక్కసారి ఈ సైకిలు నాకివ్వాలి!" – క్షణం తరువాత అన్నాడు చిదంబరం...

పక్కలో బాంబు పేలినట్లయింది...

"మీకా?... ఎందుకూ?"– అడిగాను.

"మరేంలేదండీ! మా కుర్రవెధవ సైకిలు కోసం మహ ముచ్చట పడిపోతున్నాడు... ఒక్కసారి తీసుకెళ్ళి, వాడ్ని ఎక్కించి అలా తిప్పి, ఇలా తెచ్చేస్తాను!... జస్ట్ టెన్ మినిట్స్...! అంతే" –

నేను ఇబ్బందిలో పడ్డాను..." సైకిలు ఇవ్వాలా వద్దా? ఇస్తే తిరిగి ఎప్పుడు తెస్తాడో?... ఇవ్వకపోతే కదిలేలా లేడు...! ఏం చేయాలి?"...

"మా బుజ్జిగాడు ఈ సైకిలు మీద అఖరికి ఈగని కూడా వాలనివ్వటం లేదు. తీరా వాడు తిరిగి వచ్చేసరికి సైకిలు లేకపోతే గొడవయి పోతుంది" – ఎలాగో చొరవచేసి చెప్పాను...

"అబ్బే! అలాంటి తబావతు రానివ్వను! ఎంతసేపండీ?... సరిగ్గా పదినిముషాలు...! పదినిముషాలయ్యేసరికి తిరిగి తెచ్చి యథాస్థానంలో పెట్టేస్తాను..." – బ్రతిమాలే స్వరంతో అన్నాడు చిదంబరం...

ఇంక తప్పేలా కనిపించలేదు...

"సరే... తీసుకోండి! పదినిముషాల్లో మాత్రం తిరిగి తెచ్చేయాలి!" – హెచ్చరికగా అన్నాను...

అంతే!...

ఒక్క ఎగురులో సైకిలు తీసుకుని వాళ్ళింటికి వెళ్ళిపోయాడు...

గోడ గడియారం మూడుగంటలు కొట్టింది...

పదినిముషాల్లో కాకపోయినా, మూడున్నరకు తెచ్చి ఇచ్చినా కనీసం ఓ అరగంట నేను తొక్కుకునేటందుకు గ్యారంటీగా వ్యవధి వుంటుంది....

అలా నిముషనిముషానికీ గడియారంలోకి చూస్తూ – అప్పుడప్పుడు వీధి గుమ్మంలోకి చూస్తూ – అలాగే కూర్చున్నాను ...

పదినిముషాలు... ఇరవై నిముషాలు... నలభై నిముషాలు...

అయినా చిదంబరం రాలేదు... నాకోమూల పిచ్చెక్కి పోతోంది! ఓవైపు నాలుగయి పోతోంది... విసుగొచ్చేస్తోంది... కోపమూ వస్తోంది...

ఇక వుండబట్టలేక – తలుపులు దగ్గరగావేసి చిదంబరం ఇంటికి విసవిసా అడుగులు వేస్తూ నడిచాను...

చిదంబరం ఇంటి తలుపులు మూసి వున్నాయి... లోపల నుంచి ఎలాంటి సందడీ వినిపించటం లేదు... అనుమానం వచ్చి – కిటికీ దగ్గరకు వెళ్ళి – ఓరగా మూసివున్న కిటికీ తలుపును తోసి లోపలకు చూశాను...

ఆశ్చర్యం!?...

ఆ గదిలో పిల్లలెవ్వరూ లేరు...

చిదంబరం మాత్రం 'ట్రింగ్ ట్రింగ్' మని బెల్ మోగించుకుంటూ ఆమూడు చక్రాల సైకిలు మీద –గది చుట్టూ రౌండ్లు కొట్టేస్తున్నాడు!!

(ఆంధ్రభూమి ఏప్రిల్ 1978)